

สำนักงาน | OFFICE
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม | OF INDUSTRIAL ECONOMICS

DIE SHARE

ปีที่ 9 ฉบับที่ 100 กรกฎาคม 2563

อุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทย ในวิกฤตโควิด-19 และโอกาสเจาะตลาดอินเดีย

SHARING

การสถาปนาความสัมพันธ์ไทย - กับพวชา
ครบรอบ 70 ปี

เก็บมาเล่า

โอกาสของความร่วมมือด้านอุตสาหกรรม
ภายใต้กลไกคณะกรรมการร่วมทางการค้า
ไทย - อินเดีย

สามารถติดตามข่าวสาร
สาระน่ารู้ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้ที่

Contents

ประจำเดือนกรกฎาคม 2563

Editor's Note

จุลสาร OIE SHARE เดือนกรกฎาคม ฉบับที่ 100!!!
ยังคงมาพร้อมบทความสาระน่ารู้คู่อุตสาหกรรม ที่นำมาฝาก
คุณผู้อ่านกันเหมือนเคย เริ่มกันที่คอลัมน์ Econ Focus เรื่อง
อุตสาหกรรมไม้อย่างพาราไทยในวิกฤตโควิด-19 และโอกาส
เจาะตลาดอินเดีย คอลัมน์ Sharing เรื่อง การสถาปนา
ความสัมพันธ์ไทย - กัมพูชาครบรอบ 70 ปี และปิดท้ายด้วย
เรื่อง โอกาสของความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมภายใต้กลไก
คณะกรรมการร่วมทางการค้าไทย - อินเดีย ในคอลัมน์
เก็บมาเล่า

ขอบคุณคุณผู้อ่านที่ติดตามกันมาตลอด แล้วพบกันใหม่
ฉบับหน้าค่ะ

ด้วยความปรารถนาดี

Econ Focus

อุตสาหกรรมไม้อย่างพาราไทย 3

ในวิกฤตโควิด-19 และโอกาส

เจาะตลาดอินเดีย

Econ Review

สรุปสถานการณ์การผลิต 6

ภาคอุตสาหกรรม

เดือนพฤษภาคม 2563

Sharing

การสถาปนาความสัมพันธ์ 7

ไทย - กัมพูชาครบรอบ 70 ปี

เก็บมาเล่า

โอกาสของความร่วมมือ 9

ด้านอุตสาหกรรมภายใต้กลไก

คณะกรรมการร่วมทางการค้า

ไทย - อินเดีย

Movement

11

วารสาร
เศรษฐกิจอุตสาหกรรม
INDUSTRIAL ECONOMICS JOURNAL

**ชวนนักเขียน
เรียบเรียงบทความ**

ขอเชิญชวนผู้สนใจ
ร่วมส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ลงคอลัมน์

“OIE CLUB บทความเชิงทัศนะ”

ผู้สนใจสามารถส่งบทความเป็นไฟล์ word ทาง oieprnews@gmail.com
สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ กลุ่มประชาสัมพันธ์ สศอ. 0 2202 4284

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
กระทรวงอุตสาหกรรม

Website
www.oie.go.th

Facebook Fan Page
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

Oie_news

Oieprnews

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ที่ปรึกษา
ทองชัย ขวลิทธิเชษฐ
ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
อิทธิชัย ยศศรี
รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
พะเยาว์ คำมุง
รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
นอร์ สุขุม
ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
ดวงดาว ขาวเจริญ
ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม
ดุสิต อนันตรักษ์
ผู้เชี่ยวชาญด้านการขึ้นและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม
สุนิสา ตามไท
ผู้เชี่ยวชาญด้านการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรม

บรรณาธิการบริหาร
สมจิตต์ เอี่ยมวรชัย
เลขานุการกรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

กองบรรณาธิการ
กฤษฏา นุรักษ์
ชาญชัย ไชยวงศ์ถาวร
เรวดี แก้วมณี
วรรณพร บุญรัตน์พันธุ์
ประวีรา โพธิ์สุวรรณ
ณฐา ว่องวัฒนากุล
อัมพร สุวรรณรัตน์
บุญอนันต์ เศวตสิทธิ์
ภาคกร ประสิทธิ์สุข
เทพยุตา วงศ์วิรัตน์
พิมพ์กมล ไชยสมภาร

OIE SHARE ยินดีรับฟังความคิดเห็น คำชี้แนะ และข่าวประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ติดต่อได้ที่ กองบรรณาธิการ OIE SHARE กลุ่มประชาสัมพันธ์ สำนักงาน
เลขานุการกรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 อีเมล : oieprnews@gmail.com

ข้อความที่ปรากฏใน OIE SHARE เป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน

หากต้องการนำข้อเขียนหรือบทความในฉบับ ไปตีพิมพ์ เผยแพร่
หรือเพื่อประโยชน์อื่นใด กรุณาติดต่อกองบรรณาธิการ

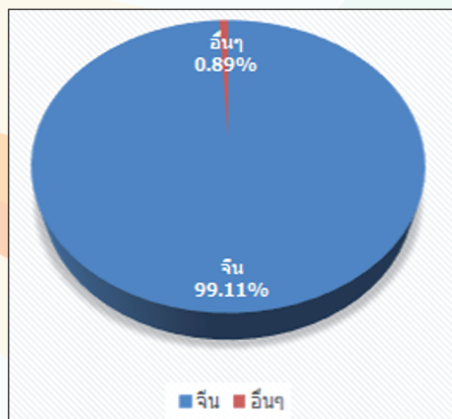
อุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทย ในวิกฤตโควิด-19 และโอกาสเจาะตลาดอินเดีย

นโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

ไ ยางพาราเป็นไม้เศรษฐกิจเพียงชนิดเดียวของไทยในขณะนี้ที่ได้รับอนุญาตให้มีการส่งออกได้ไม่จำกัดปริมาณทำให้ในแต่ละปีสามารถสร้างรายได้เข้าประเทศหลายหมื่นล้านบาท โดยในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปี 2553 ถึงปี 2560 มูลค่าการส่งออกไม้ยางพาราของไทยมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากการส่งออกไปยังตลาดจีนเป็นหลัก ทำให้ดูเหมือนกับว่าอุตสาหกรรมไม้ยางพาราของไทยน่าจะเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความมั่นคง แต่หลังจากปี 2561 มูลค่าการส่งออกไม้ยางพาราของไทยเริ่มมีแนวโน้มปรับลดลงจากผลกระทบของสงครามการค้าระหว่างจีนกับสหรัฐอเมริกา รวมถึงปัญหาการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่มีจุดเริ่มต้นจากเมืองอู่ฮั่นทางตอนกลางของจีน ทำให้อุตสาหกรรมไม้ยางพาราของไทยได้รับผลกระทบอย่างหนักจากการที่เร้าพึ่งพาดตลาดจีนในการส่งออกเพียงตลาดเดียว ดังนั้นการหาตลาดส่งออกเพิ่มเติมจึงจะเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ตรงจุดที่สุด แต่คำถามสำคัญก็คือแล้วตลาดไหนที่มีความน่าสนใจและมีโอกาสที่อุตสาหกรรมไม้ยางพาราของไทยจะสามารถเข้าไปปักธงได้ ในบทความนี้เรามีคำตอบ

ปัญหาโครงสร้างตลาดส่งออกของอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

การส่งออกไม้ยางพาราของไทยในปี 2553 ถึง 2560 มีมูลค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามความต้องการไม้ยางพาราของตลาดจีนที่เพิ่มสูงขึ้น อันเนื่องมาจากการขยายตัวของภาคอสังหาริมทรัพย์ในหัวเมืองรองรวมถึงการเติบโตอย่างต่อเนื่องของอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ในจีน แต่หลังจากที่รัฐบาลจีนเริ่มเข้มงวดกับการบังคับใช้มาตรการด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ทำให้โรงงานแปรรูปไม้ยางพาราและโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ที่ไม่ได้มาตรฐานของจีนต้องปิดตัวลง รวมถึงผลกระทบจากสงครามการค้าระหว่างจีนและสหรัฐฯ และล่าสุดกับปัญหาการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบกับการส่งออกไม้ยางพาราของไทยอย่างมากจากมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดในจีนที่ทำให้โรงงานอุตสาหกรรมและการขนส่งสินค้าต้องหยุดชะงัก ส่งผลให้มูลค่าการส่งออกไม้ยางพาราของไทยปรับลดลงอย่างหนักในไตรมาสที่ 1 ของปี 2563 ซึ่งปัญหาหลักก็มาจากโครงสร้างตลาดส่งออกของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทยที่พึ่งพาดตลาดจีนเพียงตลาดเดียว โดยมากกว่าร้อยละ 99 ของ ไม้ยางพาราไทยถูกส่งไปทีจีน และเมื่อเกิดปัญหาที่ทำให้จีนไม่สามารถซื้อไม้ยางพาราได้ก็จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมไม้ยางพาราของไทยในทันที

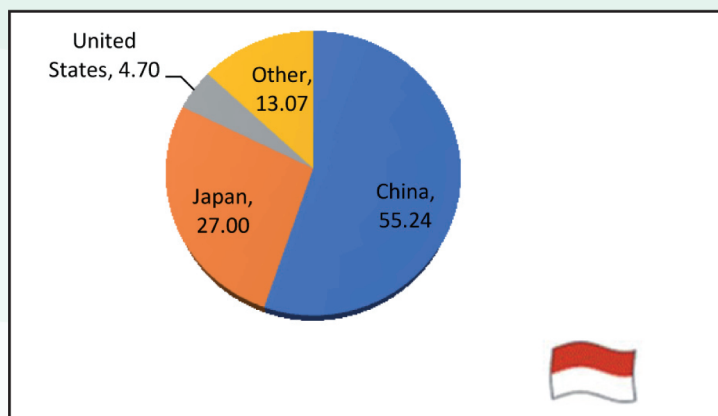
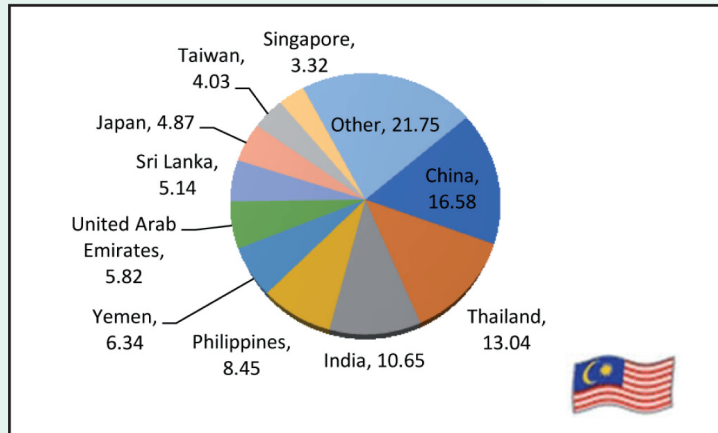
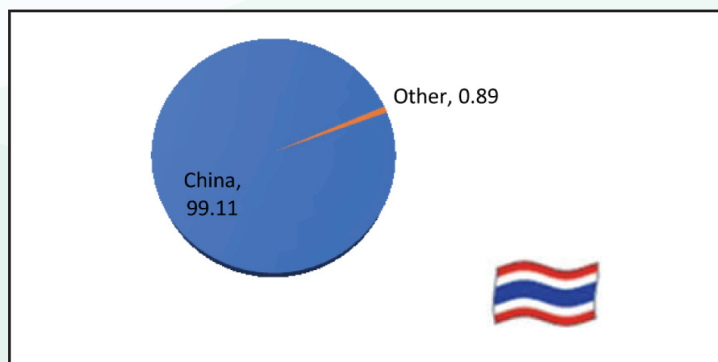

รูปที่ 1 : สัดส่วนการส่งออกไม้ยางพาราของไทย

รูปที่ 2 : มูลค่าการส่งออกไม้ยางพาราของไทยรายไตรมาส

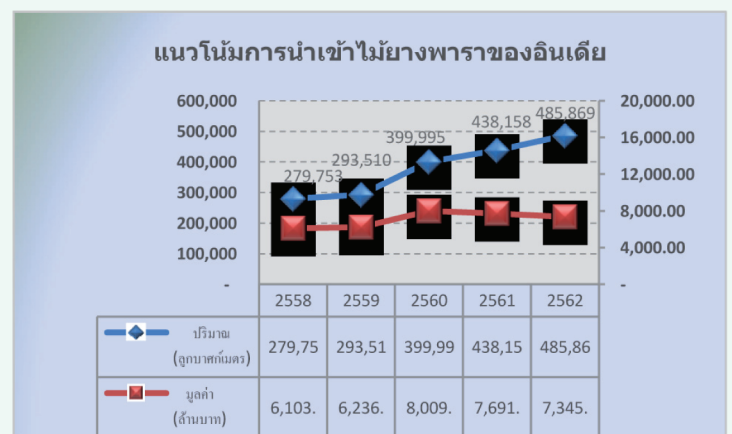
หากเปรียบเทียบโครงสร้างตลาดส่งออกไม้ยางพาราของไทย กับคู่แข่งในอุตสาหกรรมอย่างมาเลเซียและอินโดนีเซียจะพบว่า ขณะที่ไทยพึ่งพาดตลาดจีนในการส่งออกเป็นหลักคู่แข่งอย่างมาเลเซียและอินโดนีเซียกลับมีการกระจายการส่งออกไปยังตลาดต่างๆ ที่มากกว่า โดยเฉพาะมาเลเซียนั้นมีตลาดส่งออกไม้ยางพารามากกว่า 10 ประเทศ ขณะที่อินโดนีเซียมีตลาดส่งออกหลักใน 3 ประเทศ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ทำให้เมื่อเกิดปัญหากับตลาดใดตลาดหนึ่ง มาเลเซียและอินโดนีเซียยังสามารถพึ่งพาดตลาดอื่นส่งออกทดแทนได้ โดยปัญหาโครงสร้างตลาดส่งออกดังกล่าวเป็นปัญหาหลักที่อุตสาหกรรมไม้ยางพาราของไทยไม่ให้มีการเติบโตอย่างที่ควรจะเป็น ดังนั้นภาครัฐและผู้ประกอบการควรมองหาตลาดส่งออกเพิ่มเติม ซึ่งหนึ่งในทางเลือกที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดก็คือ อินเดีย

รูปที่ 3 : โครงสร้างตลาดส่งออกไม้ยางพาราของไทย เปรียบเทียบกับมาเลเซีย และอินโดนีเซีย

อินเดีย ตลาดไม้ยางพาราที่ไทยไม่ควรมองข้าม

ปฏิเสธไม่ได้ว่าจีนยังคงเป็นตลาดปลายทางที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของการส่งออกไม้ยางพารา แต่เมื่อพิจารณาในอันดับรองลงมาแล้ว “อินเดีย” ก็นับว่าเป็นตลาดที่มีความน่าสนใจทั้งจากจำนวนประชากรที่มีมากกว่าหนึ่งพันล้านคนซึ่งมากเป็นอันดับสองรองจากจีน ขนาดของเศรษฐกิจที่ใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลกรวมถึงแนวโน้มการนำเข้าไม้ยางพาราของอินเดียที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอด 5 ปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นผลจากการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมภายใต้นโยบาย Make in India และ Buy in India ที่ส่งผลให้ความต้องการใช้ ไม้ยางพาราของอินเดียเพิ่มสูงขึ้นทั้งทางตรงจากอุตสาหกรรมก่อสร้างและอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ และทางอ้อมจากอุตสาหกรรมขนส่ง โดยระหว่างไทยกับอินเดียยังมีความตกลงการค้าร่วมกันถึง 2 ฉบับ คือ Free Trade Area (FTA) ไทย-อินเดีย และ FTA อาเซียน-อินเดีย ที่ส่งผลให้ไม้ยางพาราและสินค้าจากไทยหลายรายการที่ส่งออกไปยังอินเดียได้รับการยกเว้นภาษีนำเข้า

รูปที่ 4 : แนวโน้มการนำเข้าไม้ยางพาราของอินเดีย

รูปที่ 5 : แหล่งนำเข้าไม้ยางพาราที่สำคัญของอินเดีย

ถึงแม้ว่าอินเดียจะมีพื้นที่ปลูกยางพาราเกือบ 5 ล้านไร่ และสามารถผลิตไม้ยางพาราได้เอง แต่ไม้ยางพาราที่ผลิตได้นั้นเป็นไม้ยางพาราที่มีคุณภาพไม่สูงมาก ส่วนใหญ่จึงถูกนำไปใช้ในอุตสาหกรรมการผลิตขั้นปฐมภูมิ (Primary Processed Rubber Wood Products) อย่างอุตสาหกรรมขนส่งที่ใช้ไม้ยางพาราประกอบเป็นถังบรรจุสินค้า และใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมผลิตแผ่นไม้ทดแทนไม้ธรรมชาติ เช่น ไม้อัด ไฟเบอร์บอร์ด ปาร์ติเกิลบอร์ด แต่ในอุตสาหกรรมที่ต้องใช้

ไม้ยางพาราที่มีคุณภาพสูงอย่างอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมการผลิตขั้นสูง (Secondary Processed Rubber Wood Products) นั้นจำเป็นที่จะต้องนำเข้าจากต่างประเทศ โดยเมื่อพิจารณาตัวเลขการนำเข้าไม้ยางพาราของอินเดียในปี 2562 พบว่า อินเดีย มีการนำเข้าไม้ยางพาราในพิกัด 440729 และ 440799 สูงถึง 7,345.20 ล้านบาท โดยนำเข้าจากมาเลเซียมากเป็นอันดับหนึ่ง ที่มีมูลค่าประมาณ 1,789.65 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 24.36 ของทั้งหมด รองลงมาเป็นการนำเข้าจากเมียนมาและอินโดนีเซีย ในส่วนของไทยนั้นอินเดียมีมูลค่านำเข้าไม้ยางพาราตามพิกัดดังกล่าวเพียง 64.80 ล้านบาท ซึ่งถือว่าน้อยมากหากเปรียบเทียบกับประเทศในภูมิภาคเดียวกันทั้งที่คุณภาพของไม้ยางพาราแทบไม่แตกต่างกัน ดังนั้นไทยเอง ก็น่าจะมีโอกาสที่จะสามารถเพิ่มส่วนแบ่งตลาดในอินเดียได้ไม่ยาก ซึ่งจากการนำร่องของภาครัฐด้วยการเดินทางเยือนอินเดียถึงสองครั้ง ในช่วงระยะเวลาเพียง 6 เดือน ณ เมืองเศรษฐกิจสำคัญอย่าง มุมไบ เจนไน บังกาลอร์ และไฮเดอราบัด เพื่อเป็นสักขีพยานในการลงนาม บันทึกความเข้าใจระหว่างสมาคมธุรกิจไม้ยางพาราไทยกับสมาคม ผู้ผลิตและผู้ค้าเฟอร์นิเจอร์แห่งอินเดีย และการหารือในความร่วมมือด้าน ไม้ยางพาราที่สามารถสร้างยอดขายได้ทันทีในครั้งแรกกว่า 130 ล้านบาท ถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของการบุกตลาดอินเดียอย่างจริงจังของ อุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทย ทำให้เห็นได้ว่าไม้ยางพาราของไทยก็เป็นที่ ต้องการและน่าจะสามารถป้อนได้ในตลาดอินเดีย

Make in India & Buy in India โอกาสของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทย

Make in India คือนโยบายที่รัฐบาลอินเดียกำหนดขึ้นโดยมี วัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศด้วยการส่งเสริม ให้บริษัทต่าง ๆ เข้ามาตั้งฐานการผลิตหรือร่วมทุนกับภาคเอกชน ของอินเดียรวมถึงการลดขั้นตอนในระบอบราชการที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อนลง เพื่อพัฒนาให้อินเดียเป็นศูนย์กลางการผลิตของโลก (Manufacturing Hub) และมี Buy in India เป็นนโยบายที่จะช่วยผลักดัน ให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นด้วยการกำหนดเงื่อนไขให้หน่วยงานภาครัฐ จะต้องจัดซื้อหรือประมูลสินค้าที่มีมูลค่าอย่างต่ำ 2 ล้านล้านรูปี หรือ ประมาณ 8.4 แสนล้านบาทต่อปี จากผู้ผลิตที่ใช้วัตถุดิบในประเทศ มากกว่าร้อยละ 50 และต้องซื้อจากผู้ประกอบการท้องถิ่นเท่านั้นสำหรับ สินค้าหรือบริการที่มีมูลค่าตั้งแต่ 5 แสน ถึง 5 ล้านรูปี โดยสินค้าหลัก ๆ ที่ภาครัฐจะต้องจัดซื้อภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวจะครอบคลุมถึงเฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ในสำนักงาน และวัสดุก่อสร้างที่จะใช้ในการพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานของประเทศด้วย

โดยทั้ง Make in India และ Buy in India น่าจะส่งผลดี กับอุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทยในแง่ของการสร้าง Demand หรือ ความต้องการใช้ไม้ยางพาราให้เกิดขึ้นในอินเดียไม่ว่าจะเป็นใน อุตสาหกรรมก่อสร้างสำหรับการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานและโครงการ ขนาดใหญ่ของรัฐที่กำลังเกิดขึ้น หรือในอุตสาหกรรมขนส่งที่น่าจะเติบโต ควบคู่กับการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมในประเทศ และที่สำคัญที่สุด ที่ส่งผลโดยตรงกับอุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทยก็คือ การเติบโตของ อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ในอินเดียที่ได้รับประโยชน์โดยตรงจากการที่ ภาครัฐจะต้องจัดซื้อเฟอร์นิเจอร์เครื่องใช้สำนักงานจากผู้ผลิตภายใน ประเทศ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดทุกท่านคงจะเห็นได้ว่า วิกฤตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในจีนตั้งแต่การบังคับใช้กฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมในภาคอุตสาหกรรม สงครามทางการค้า และล่าสุดกับวิกฤตโควิด-19 เป็นกระแสวิถีชีวิตที่สะท้อน ให้เราเห็นถึงสภาพปัญหาที่มีอยู่ของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราไทย ได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับปัญหาโครงสร้างตลาดส่งออก ของตัวอุตสาหกรรมเองที่ไม่หลากหลายต้องพึ่งพาจีนเป็นหลัก ทำให้ เมื่อเกิดปัญหาที่ส่งผลให้จีนไม่สามารถรับซื้อไม้ยางพาราได้ อุตสาหกรรม ไม้ยางพารารวมถึงอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องของไทย ก็จะได้รับผลกระทบ ในทันที ดังนั้นวิธีการแก้ไขปัญหาก็ตรงจุดที่สุดก็คือจะต้องขยายตลาด ส่งออกไปยังตลาดใหม่ที่มีศักยภาพ โดยอินเดียถือได้ว่าเป็นตลาดมีความ น่าสนใจและอุตสาหกรรมไม้ยางพาราของไทยมีโอกาส ที่จะเข้าไปปักธง ได้มากที่สุด สาเหตุนั้นก็มาจากการที่ไม้ยางพาราของไทยได้รับสิทธิ ประโยชน์ทางด้านภาษีจากความตกลงการค้ารวมถึงการที่อินเดีย อยู่ระหว่างการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศที่ส่งผลให้เกิด ความต้องการใช้ไม้ยางพาราเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้ถ้าหากผู้ประกอบการสามารถ ใช้ช่วงเวลานี้ขยายตลาดส่งออกไม้ยางพาราไปยังอินเดียได้ อุตสาหกรรม ไม้ยางพาราของไทยก็น่าจะมีโอกาสกลับมาเป็นอุตสาหกรรมที่มีการเติบโต เป็นบวกอีกครั้ง

จัดทำโดย :
นายพิชิตพล แก้วงาม

แหล่งข้อมูลอ้างอิง :

1. กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ. (2561). โอกาสสินค้าไม้ยางพารา และผลิตภัณฑ์ในอินเดีย. กันยายน 15 พฤษภาคม 2563, จาก www.ditp.go.th
2. มีนา กลการวิทย์. จาก Make in India คู่ Buy in India อีกก้าวกับการหนุนอุตสาหกรรมในประเทศ. สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองมุมไบ. กันยายน 23 พฤษภาคม 2563, จาก www.thaiembassy.org
3. ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทย-อินเดีย. Thai-India business information center. กันยายน 13 พฤษภาคม 2563, จาก www.thaiindia.net
4. สกร มุมไบ. (2559). โครงการ "เมคอินอินเดีย" (Make in India). กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศกันยายน 23 พฤษภาคม 2563, จาก www.ditp.go.th
5. สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. Global Trade Atlas. กันยายน 15 พฤษภาคม 2563, จาก www.gtis.com
6. สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. Rubber Intelligence Unit. กันยายน 19 พฤษภาคม 2563, จาก <http://rubber.oie.go.th>

สรุปสถานการณ์การผลิตภาคอุตสาหกรรมเดือนพฤษภาคม ปี 2563

กองวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

การผลิตภาคอุตสาหกรรมเดือนพฤษภาคม 2563 ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมหดตัวร้อยละ 23.2 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน เป็นผลมาจากการหดตัวของอุตสาหกรรมสำคัญ ๆ อาทิ อุตสาหกรรม การผลิตยานยนต์ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตรเลียม และอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องปรับอากาศ อัตราการใช้กำลังการผลิตในเดือนพฤษภาคม 2563 อยู่ที่ร้อยละ 52.8

ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมรายสาขาสำคัญ

ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมเดือนพฤษภาคม 2563 หดตัวร้อยละ 23.2 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน สาขาอุตสาหกรรมการผลิตสำคัญที่หดตัว อาทิ อุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์ อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตรเลียม และอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องปรับอากาศ

• **อุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์** ดัชนีผลผลิตหดตัวร้อยละ 68.7 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน จากปัญหาการระบาดของไวรัสโควิด-19 และมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดจากภาครัฐและเอกชน ทั้งในประเทศและประเทศคู่ค้าต่าง ๆ ทั่วโลก ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมรถยนต์ อุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ ทำให้อุตสาหกรรมรถยนต์ในประเทศและส่งออกลดลงอย่างมาก

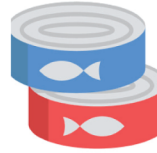
• **อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตรเลียม** ดัชนีผลผลิตหดตัวร้อยละ 16.8 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากมาตรการล็อกดาวน์จากสถานการณ์การระบาดของ

ของไวรัสโควิด-19 ทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจลดน้อยลง การเดินทางและการขนส่งลดลงไปมาก ความต้องการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงจึงลดลง

• **อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องปรับอากาศ** ดัชนีผลผลิตหดตัวร้อยละ 46.8 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน จากการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่ผู้ผลิตยังคงปรับลดวันทำงาน ปัญหาขาดชิ้นส่วนสำหรับการผลิตสินค้า รวมถึงช่องทางการจำหน่ายไม่ได้รับผลกระทบยังคงปิดต่อเนื่อง จึงส่งผลต่อปริมาณการจำหน่ายสินค้า

สำหรับสาขาอุตสาหกรรมการผลิตสำคัญที่ขยายตัว อาทิ อุตสาหกรรมการผลิตปุ๋ยเคมี และสารประกอบไนโตรเจน อุตสาหกรรมการผลิตสัตว์น้ำบรรจุกระป๋อง และอุตสาหกรรมการผลิตเภสัชภัณฑ์ เคมีภัณฑ์ที่ใช้รักษาโรค

• **อุตสาหกรรมการผลิตปุ๋ยเคมีและสารประกอบไนโตรเจน** ดัชนีผลผลิตขยายตัวร้อยละ 24.9 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากมีบางบริษัทรับจ้างผลิตสินค้าให้กับบริษัทอื่นที่มาจากจีนและนำสินค้าไปจัดแบรนด์ของตัวเอง

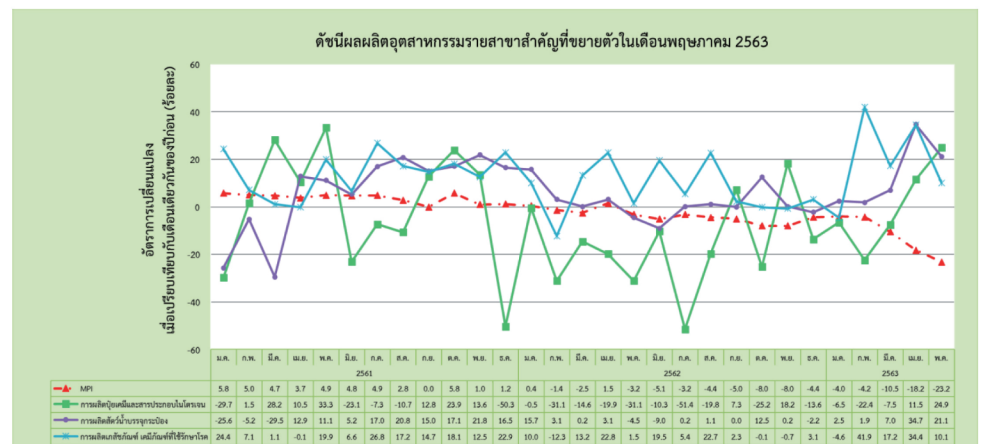
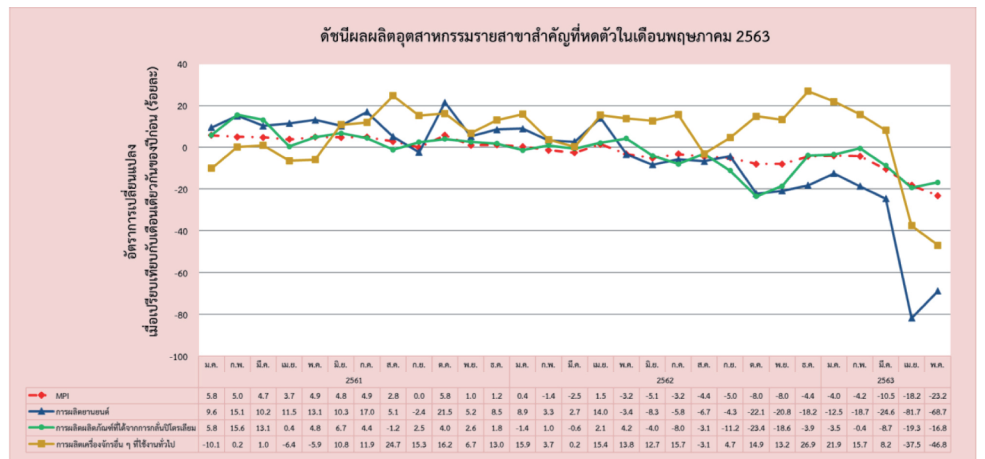

• **อุตสาหกรรมการผลิตสัตว์น้ำบรรจุกระป๋อง** ดัชนีผลผลิตขยายตัวร้อยละ 21.1 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน เนื่องจากการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ทำให้ผู้บริโภคมีความต้องการสินค้าอาหารทะเลกระป๋องมากขึ้น เพราะสะดวกในการบริโภคและเก็บได้นาน รวมถึงโรงงานเร่งผลิตสินค้าให้สอดคล้องกับปริมาณวัตถุดิบ (ปลาทูน่า และปลาซาร์ดีน) ที่มีมากในปี

• **อุตสาหกรรมการผลิตเภสัชภัณฑ์** เคมีภัณฑ์ที่ใช้รักษาโรค ดัชนีผลผลิตขยายตัวร้อยละ 10.1 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันของปีก่อน จากสินค้ายาเม็ด ยาแคปซูล ยาฉีด และยาครีม โดยมีแนวโน้มเติบโตต่อเนื่องจากความจำเป็นต้องใช้ยาเพิ่มขึ้นในช่วงสถานการณ์การระบาดของ

ของไวรัสโควิด-19

การสถาปนาความสัมพันธ์ ไทย - กัมพูชา ครบรอบ 70 ปี

กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

ปารู้จักประเทศกัมพูชา ในฐานะประเทศเพื่อนบ้านที่มีความสัมพันธ์ที่ติดกับไทยมายาวนาน ประเทศกัมพูชาเป็นหนึ่งในสมาชิกอาเซียน มีชื่อเรียกเต็มว่า ราชอาณาจักรกัมพูชา (Kingdom of Cambodia) ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปมีทั้งที่ราบลุ่ม ที่ราบสูง และภูเขา พื้นที่ภูมิประเทศมีลักษณะคล้ายอ่างเก็บน้ำ กล่าวคือ พื้นที่ตอนกลางของประเทศเป็นที่ราบลุ่มระหว่างแม่น้ำโขงกับแม่น้ำบาสัค (Bassac) และมีทะเลสาบขนาดใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ส่วนรอบ ๆ ประเทศมีเทือกเขาสลับซับซ้อน ติดต่อกันเป็นแนวยาวสูงประมาณ 1,400 เมตร โดยมีพรมแดนทางทิศเหนือติดกับประเทศไทย (จังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ และบุรีรัมย์) ทิศตะวันตกติดประเทศไทย (จังหวัดสระแก้ว จันทบุรี ตราด) และทิศใต้ติดอ่าวไทย

กัมพูชา มีกรุงเทพมหานครที่เป็นทั้งเมืองหลวงและเมืองหลักของประเทศ ซึ่งมีชื่อเสียงในด้านสถาปัตยกรรมแบบเขมรดั้งเดิมที่ได้รับอิทธิพลมาจากฝรั่งเศส นอกจากนี้ชื่อเสียงด้านสถาปัตยกรรมแล้ว กรุงเทพมหานครยังเป็นเมืองศูนย์กลางทางการค้า การเมือง และวัฒนธรรมของประเทศ โดยมีเป็นอุตสาหกรรมหลักคือ อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอ และรองเท้า รวมทั้ง เป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้าไปยังจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ ทั้งนี้ นอกจากพรมแดนแล้ว กัมพูชายังมีเมืองสำคัญด้านเศรษฐกิจ อาทิ เสียมเรียบ (เสียมราฐ) ซึ่งเป็นที่ตั้งของนครวัด นครธม และเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่นักท่องเที่ยวมาเยือนจากทั่วโลก จังหวัดพระตะบอง เป็นแหล่งผลิตข้าว ส้ม รวมทั้งพืชไร่ต่าง ๆ ได้แก่ มันสำปะหลัง ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ถั่วเหลือง และงา จังหวัดกำปงจาม เป็นเมืองหนึ่งที่สำคัญทางเศรษฐกิจ เนื่องจากเป็นแหล่งผลิตยางพารา เงาะ มังคุด พุเรียน และผลไม้อื่น ๆ อีกหลายชนิด รวมทั้งพืชไร่ เช่น ข้าวโพด ถั่ว งา เป็นต้น และจังหวัดกำปงโสม หรือ สีนุวลล์ เนื่องจากมีพื้นที่ติดกับทะเล จึงเป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเลที่ได้รับความนิยมมากที่สุด นอกจากเป็นแหล่งอาหารทะเลแล้ว และยังมีแหล่งชูดูเกาะแก่งและน้ำขึ้น รวมทั้ง ยังเป็นเมืองท่าที่สำคัญของประเทศกัมพูชาอีกด้วย

ความสัมพันธ์ทวิภาคีไทย-กัมพูชา

ไทยและกัมพูชาเริ่มสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2493 ในวันที่ 19 ธันวาคม 2563 การสถาปนาความสัมพันธ์จะครบรอบ 70 ปี ซึ่งที่ผ่านมาทั้งสองประเทศมีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านการเมือง กล่าวได้ว่า ปัจจุบันความสัมพันธ์ทางการเมืองและความมั่นคงระหว่างไทยกับกัมพูชาอยู่ในระดับดีมาก อันเนื่องมาจากผู้นำรัฐบาลทั้งสองฝ่ายมีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศดำเนินไปอย่างราบรื่น นอกจากนี้ ไทย-กัมพูชายังมีกลไกการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างกัน

ในหลายระดับ ได้แก่ (1) การประชุมร่วมนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีอย่างไม่เป็นทางการ (JCR) ไทย-กัมพูชา (2) การประชุมคณะกรรมการความร่วมมือว่าด้วยความร่วมมือทวิภาคี (JC) ไทย-กัมพูชา (3) การประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วม (JBC) ไทย-กัมพูชา (4) การประชุมคณะกรรมการชายแดนทั่วไป (GBC) และ (5) การประชุมคณะกรรมการชายแดนส่วนภูมิภาคไทย-กัมพูชา (Regional Border Committee-RBC) ซึ่งกลไกต่าง ๆ ดังกล่าวก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันในด้านต่าง ๆ อาทิ ความร่วมมือด้านแรงงานและการต่อต้านการค้ามนุษย์ การพัฒนาร่วมเขาพระวิหาร ซึ่งรัฐบาลไทยกับกัมพูชาเห็นชอบร่วมกันที่จะพัฒนาปราสาทเขาพระวิหาร เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์อันดีงามที่ยั่งยืน ภายหลังจากที่ UNESCO ได้ขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกแล้ว รวมถึงและการสำรวจและปักปันเขตแดนทางบก ซึ่งไทยกับกัมพูชามีพรมแดนทางบกติดต่อกันประมาณ 798 กิโลเมตร มีหลักเขตทั้งสิ้น 73 หลักเขต ปัจจุบัน มีคณะกรรมการเขตแดนร่วม และคณะกรรมการเทคนิค เป็นกลไกสำคัญในการกำกับดูแลภารกิจการสำรวจปักปันและแก้ไขปัญหาลาดเขตแดนทางบก

2. ด้านเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุน ในช่วงที่ผ่านมา กัมพูชาถือเป็นประเทศที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้กัมพูชาเป็นหนึ่งในประเทศอาเซียนที่เหมาะสมแก่การส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจกับไทย ซึ่งจากข้อมูลทางการค้าระหว่างไทย-กัมพูชา โดยในปี 2562 พบว่า ไทยมีมูลค่าการส่งออกไปยังกัมพูชาถึง 9,416 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 12.26 จากปี 2561 ที่มีมูลค่า 8,388.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ กัมพูชายังเป็นตลาดส่งออกอันดับที่ 6 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซีย เวียดนาม สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ และยังเป็นตลาดส่งออกอันดับที่ 16 ของไทยในตลาดโลก โดยสินค้าส่งออกที่สำคัญของไทยไปยังกัมพูชา ได้แก่ อัญมณีและเครื่องประดับ (ทองคำ) น้ำมันสำเร็จรูป เครื่องดื่มร่อนด และส่วนประกอบ และน้ำตาลทราย เป็นต้น ส่วนการนำเข้ามีมูลค่า 2,271 ล้านดอลลาร์สหรัฐ กัมพูชาเป็นตลาดนำเข้าอันดับที่ 8 ของไทยในอาเซียนรองจากมาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย เวียดนาม ฟิลิปปินส์ เมียนมา และ สปป.ลาว และเป็นตลาดนำเข้าอันดับที่ 25 ของไทยในโลก สินค้านำเข้าจากกัมพูชาที่สำคัญ ได้แก่ ผักผลไม้ ลวดและสายเคเบิล สินแร่ และโลหะอื่น ๆ และเสื้อผ้าสำเร็จรูป เป็นต้น

อย่างไรก็ดี นอกจากความสัมพันธ์ทางการค้าที่เพิ่มมากขึ้นแล้ว ไทย-กัมพูชายังมีความสัมพันธ์ด้านการลงทุนระหว่างกันในสาขาต่าง ๆ ได้แก่ กิจกรรมสาขาโทรคมนาคม โรงแรม การท่องเที่ยว และธุรกิจด้านบริการต่าง ๆ โดยในปี 2561 มีผู้ประกอบการไทยเข้าไปการลงทุนในกัมพูชา ได้แก่ (1) โครงการศูนย์รวมวัสดุก่อสร้างครบวงจร Global House (Cambodia) (2) โรงงานผลิตขนมปังและลูกอมของบริษัท S.C. Food Products (3) โรงงานผลิตเสื้อผ้าของบริษัท Sisophon Hong Seng Sportswear

และ (4) บริษัท Makro (Cambodia) (5) โรงงานผลิตยาของบริษัท Cath Pharma จำกัด และ (6) โรงงานผลิตเสื้อผ้าของบริษัท CPPC Outdoor Wear (Cambodia) รวมมูลค่าเงินลงทุนสะสมตั้งแต่ปี 2537 เท่ากับ 1,037.99 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมีคณะกรรมการร่วมด้านการค้าไทย-กัมพูชา ภายใต้สมามณีกฎกิจไทยในกัมพูชา และความร่วมมือระหว่างหอการค้าของทั้ง 2 ประเทศ เพื่อสร้างความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน การบริการ และการท่องเที่ยวระหว่างกันโดยมีกลไกที่สำคัญในระดับภาคเอกชนข้างต้น ทำหน้าที่ในการขับเคลื่อนการดำเนินงานด้านธุรกิจของทั้งสองฝ่าย

3. ด้านสังคมและวัฒนธรรม

ไทยและกัมพูชามีความสัมพันธ์ด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ดีต่อกันมาอย่างยาวนาน เนื่องจากมีสังคมและวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ ทั้งสองฝ่ายยังมีการแลกเปลี่ยนด้านวัฒนธรรมระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอ เช่น การแลกเปลี่ยนคณะนาฏศิลป์ เป็นต้น โดยภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศที่นักเรียนกัมพูชาให้ความสนใจที่จะศึกษา ซึ่งรัฐบาลไทยได้ให้การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้ง ความร่วมมือทางวิชาการ โดยผ่านทางสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ (สพร.) กระทรวงการต่างประเทศ ในการเข้าไปช่วยเหลือกัมพูชาในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาด้านการเกษตร ด้านการศึกษาและด้านสาธารณสุข รวมทั้ง การพัฒนาในสาขาอื่น ๆ อาทิ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาชนบท และการท่องเที่ยว เป็นต้น โดยในปี 2560-2562 ไทยได้ให้ความช่วยเหลือแก่กัมพูชา อาทิ โครงการกำจัดไข้มาลาเรียตามชายแดนกัมพูชา-ไทย และศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานไทย-กัมพูชา และโครงการผลิตบัณฑิตที่สนองความต้องการของตลาดแรงงาน และการพัฒนาเศรษฐกิจสังคม เป็นต้น เพื่อช่วยยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ประชาชนในกัมพูชาให้ดีขึ้น

แนวทางการส่งเสริมความร่วมมือด้านอุตสาหกรรม

จากการที่ไทย-กัมพูชามีพรมแดนที่ติดกันจึงเป็นโอกาสที่ดีที่ทั้งสองฝ่ายสามารถพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมระหว่างกันให้เพิ่มมากขึ้นได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมในภาพรวมของทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะผู้ประกอบการในกลุ่ม Start Ups และ SMEs โดย รัฐบาลไทย ได้มีนโยบายในการพัฒนาพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีศักยภาพ ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว ซึ่งที่ผ่านมามีคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) เป็นผู้กำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่ตามศักยภาพและความพร้อม โดยแบ่งเป็นพื้นที่ศูนย์กลางและพื้นที่สนับสนุน เพื่อให้เกิดการสร้างคลัสเตอร์การผลิต ส่วนในฝั่งกัมพูชามีเขตเศรษฐกิจพิเศษปอยเปต-โอเนียง จังหวัดบันเตียเมียนเจย ที่เป็นฐานการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ อาทิ ส่วนประกอบกล้องดิจิทัล สายไฟพร้อมขั้วต่อ และแผงจ่ายสัญญาณไฟฟ้า และส่งต่อการผลิตขั้นสุดท้ายในไทย ในอนาคตจะเป็นการส่งเสริมความร่วมมือและสร้าง Supply Chain ด้านอุตสาหกรรมระหว่างกันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ ยังมีความร่วมมือด้านอื่น ๆ อาทิ ความร่วมมือด้านคมนาคม ซึ่งมีการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-กัมพูชา (บ้านหนองเอี่ยน-สตึงบพ) อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว กับ เมืองปอยเปต จังหวัดบันเตียเมียนเจย เพื่อส่งเสริมความเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้านให้มีการขนส่ง “ประชาชน” และ “สินค้า” ข้ามพรมแดนเพิ่มมากขึ้น รวมทั้ง นักท่องเที่ยวจำนวนมากที่เข้ามาซื้อสินค้าของไทยเพิ่มสูงขึ้น

ที่ผ่านมากระทรวงอุตสาหกรรม รวมถึงหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ได้มีการเตรียมความพร้อมในพื้นที่ อาทิ การประชาสัมพันธ์สร้างการรับรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจพิเศษ การพัฒนาศูนย์เปลี่ยนถ่ายสินค้า และคลังสินค้าการเชื่อมโยงการขนส่งระบบราง และการปรับปรุงพื้นที่ด่านศุลกากร สำหรับรองรับการเติบโตของการค้าชายแดน ซึ่งผลการดำเนินงาน

ที่ผ่านมา กระทรวงอุตสาหกรรม โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้จัดทำกรอบแนวทางการจัดทำแผนการตลาดและประชาสัมพันธ์ในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนการตลาดและประชาสัมพันธ์ โดยเน้นเป็นรายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษที่ยึดโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ ในองค์กรรวมและสอดคล้องกับแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ซึ่งก่อให้เกิดการลงทุนจากทั้งในประเทศและต่างประเทศที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ พร้อมทั้งส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs และวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ สศอ. ในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์ ภายใต้ กนพ. ได้มีการดำเนินงานด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นโยบายดังกล่าวของรัฐบาลสัมฤทธิ์ผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยทำให้ผู้ประกอบการและนักลงทุนเป้าหมายที่มีศักยภาพ รวมทั้ง ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ตลอดจนประชาชนทั่วไป เกิดการรับรู้ รวมถึงนำไปสู่การบูรณาการดำเนินงานร่วมกัน เพื่อขับเคลื่อนเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษทั้ง 10 จังหวัด ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษของไทยต่อสายตานักลงทุนและผู้ประกอบการทั้งในและต่างประเทศ อันจะช่วยสร้างมูลค่าการลงทุนภายในประเทศเพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ สศอ. ยังได้มีการจัดทำการศึกษาโครงการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเมืองชายแดนตามแนวทางการสร้างมูลค่าเพิ่มจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระบบคมนาคมและขนส่งของประเทศ: จังหวัดสระแก้ว โดยโครงการดังกล่าวเป็นการศึกษาแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเมืองชายแดนและเมืองบริเวณโดยรอบตามแนวทางการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่ง เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในอาเซียนไปสู่ตลาดโลก ซึ่งพบว่า อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในจังหวัดสระแก้ว ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง อุตสาหกรรมแปรรูปอ้อยและน้ำตาล อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย และอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งไทยสามารถเชื่อมโยงด้านปัจจัยการผลิตกับจังหวัดพื้นที่ของกัมพูชา อาทิ พื้นที่เพาะปลูกมันสำปะหลัง ได้แก่ จังหวัดกัมบงจาม จังหวัดเสียมราฐ จังหวัดกัมบงสะปือ จังหวัดกัมบงธม และจังหวัดพระตะบอง และสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย มีแรงงานกัมพูชาเข้ามาทำงานในจังหวัดสระแก้วรวม 1,120 คน และจังหวัดบันเตียเมียนเจย เป็นฐานการผลิตเครื่องแต่งกาย โดยเฉพาะเขตเศรษฐกิจพิเศษปอยเปต-โอเนียง ซึ่งมีนักลงทุนไทยไปลงทุนในอุตสาหกรรมตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป เป็นต้น

จัดทำโดย :

นางสาวสุภาภรณ์ วิไลเรืองสุวรรณ

แหล่งข้อมูลอ้างอิง :

- www.eastasiawatch.in.th > relationship/ความสัมพันธ์ทวิภาคีระหว่างไทยกับกัมพูชา
- www.Asianasianfoodofthai.wordpress.com > ความสัมพันธ์ไทยกับกัมพูชา
- httpwordpress.com/Us:วิถีความเป็นมาไทย-กัมพูชา/ความสัมพันธ์ระหว่างไทย/
- www.thaiembassy.org > ข้อมูลประเทศกัมพูชา - สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงพนมเปญ
- www.ops3.moc.go.th ข้อมูลนำเข้า-ส่งออก
- รายงานการศึกษาโครงการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมเมืองชายแดนตามแนวทางการสร้างมูลค่าเพิ่มจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระบบคมนาคมและขนส่งของประเทศ : จังหวัดสระแก้ว

โอกาสของความร่วมมือด้านอุตสาหกรรม ภายใต้กลไกคณะกรรมการร่วมทางการค้า ไทย – อินเดีย

กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ

1 ไทยและอินเดียพัฒนาความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและการค้าระหว่างกันมาอย่างยาวนาน โดยทั้งสองฝ่ายได้ร่วมกันจัดตั้งคณะกรรมการร่วมทางการค้า (Joint Trade Committee: JTC) ไทย – อินเดีย มาตั้งแต่ปี 2528 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกลไกในการส่งเสริมความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ การค้า และการแก้ไขปัญหาอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนระหว่างกัน ต่อมาทั้งสองประเทศได้มีการพัฒนาความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจและการค้าระหว่างกันมาอย่างต่อเนื่อง โดยการจัดทำความตกลงต่าง ๆ ที่สำคัญได้แก่

1) การจัดทำความตกลงการค้าเสรีไทยและอินเดีย (Thailand – India Free Trade Agreement: TIFTA) โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2547 ซึ่งครอบคลุมประเด็นด้านการค้าสินค้า (การลดและยกเลิกภาษีศุลกากร, กฎถิ่นกำเนิดสินค้า, พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวก) การค้า บริการ การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่จะยกระดับความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ส่งเสริมการแข่งขันอย่างเป็นธรรม สร้างความก้าวหน้าในการเปิดเสรี ขจัดอุปสรรคและอำนวยความสะดวกทางการค้า รวมถึงสร้างกฎระเบียบที่มีความโปร่งใส เพื่อให้เกิดการขยายตัวของการค้าการลงทุนระหว่างภาคีอย่างยั่งยืน ความตกลงฉบับนี้มีเพียงการลดอัตราภาษีสินค้าบางส่วน (Early Harvest Scheme: EHS) จำนวน 83 รายการ ที่ระดับพิกัดศุลกากร 6 หลัก และยังคงไม่มีความคืบหน้าในการเจรจาไปมากกว่านี้

2) การจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน – อินเดีย (ASEAN – India Free Trade Agreement: AIFTA) โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2553 ครอบคลุมการเปิดเสรีการค้าสินค้า การค้า บริการ การลงทุน กลไกระงับข้อพิพาทและความร่วมมือทางเศรษฐกิจในสาขาต่าง ๆ

3) ความตกลงว่าด้วยความคิดริเริ่มแห่งอ่าวเบงกอลสำหรับความร่วมมือหลากหลายสาขา ทั้งทางด้านวิชาการและเศรษฐกิจ (Bay of Bengal Initiative Multi-Sectoral Technical and Economic Operation: BIMSTEC) จัดทำขึ้นเมื่อปี 2547 โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคให้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกัน มีความช่วยเหลือกันระหว่างประเทศสมาชิกในรูปแบบการฝึกอบรม การค้นคว้าวิจัย รวมถึงการกระชับความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อใช้ประโยชน์จากภาคีสถิตกรรมและอุตสาหกรรม ให้เกิดการขยายตัวทางการค้าและการลงทุน ตลอดจนปรับปรุงด้านการสื่อสารและการคมนาคม เพื่อยกระดับความเป็นอยู่

ของประชากรในภูมิภาค และส่งเสริมความร่วมมือที่ใกล้ชิดกับองค์การระหว่างประเทศ โดยความตกลงดังกล่าว อยู่ระหว่างการเจรจา ซึ่งยังคงค้างการเจรจามาแล้วหลายปี

4) ความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Comprehensive Economic Partnership: RCEP) โดยเริ่มการเจรจาตั้งแต่ปี 2556 ครอบคลุมความร่วมมือทางเศรษฐกิจเกือบทุกประเด็น ทั้งด้านการค้า การบริการ และการลงทุน และคาดหวังที่จะลงนามความตกลงภายในปี 2563

ความสัมพันธ์ทางการค้า

สำหรับการประชุม JTC ไทย – อินเดีย ในปี 2563 อินเดียรับที่จะเป็นเจ้าภาพในการจัดประชุม JTC ครั้งที่ 13 ซึ่งได้ว่างเว้นจากครั้งสุดท้ายกว่า 16 ปี โดยในส่วนของประเทศไทยได้มีการเตรียมความพร้อม เพื่อจัดเตรียมประเด็นการเจรจาหารือกับฝ่ายอินเดียไว้แล้ว โดยพบว่าพัฒนาการภาพรวมทางเศรษฐกิจและการค้าของอินเดีย ปัจจุบันอินเดียมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 5 ของโลก มีมูลค่าทางเศรษฐกิจ 3.61 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ มีจำนวนประชากรกว่า 1,300 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับ 2 ของโลก โดยมีพื้นที่เพาะปลูกมากถึงร้อยละ 60 จึงเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติและประเทศผู้ผลิตอันดับต้น ๆ ของโลก ทั้งนี้ เศรษฐกิจของอินเดียเติบโตอย่างรวดเร็วตั้งแต่ปี 2557 และเมื่อนายเรนธรา โมดี เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในปี 2558 GDP ของอินเดียเติบโตประมาณร้อยละ 7 มาโดยตลอด และคาดการณ์ว่าในปี 2563 นี้ GDP ของอินเดียจะเติบโตได้ถึงร้อยละ 7.8 จากนโยบายในการกระจายการพัฒนาประเทศอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะนโยบาย Make in India ซึ่งในปี 2562 อินเดียได้เลื่อนระดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจ (Ease of Doing Business 2020) ขึ้นมาเป็นอันดับที่ 77 จากอันดับที่ 100 ในปีก่อนหน้า และในปี 2563 อินเดียได้เลื่อนระดับความยากง่ายมาอยู่ในอันดับที่ 63 นอกจากนี้ ในระหว่างปี 2560 – 2562 อินเดียมีมูลค่าการค้ารวมเมื่อเทียบกับโลกจำนวน 8.3 แสนล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยแบ่งเป็นการส่งออกมูลค่า 3.2 แสนล้านเหรียญฯ สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ อัญมณี เครื่องประดับ น้ำมันดิบ เครื่องจักร และชิ้นส่วนยานยนต์ ตลาดส่งออกหลัก ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อาหรับเอมิเรตส์ ฮองกง และสิงคโปร์ สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ เครื่องประดับ และเครื่องใช้ไฟฟ้า โดยมีตลาดนำเข้าหลัก ได้แก่ จีน สหรัฐอเมริกา ซาอุดีอาระเบีย อาหรับเอมิเรตส์

และอิรัก ในส่วนของความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างไทยและอินเดีย จากข้อมูลของกระทรวงพาณิชย์พบว่า ในปี 2562 อินเดียเป็นคู่ค้าอันดับที่ 11 ของไทย และเป็นอันดับ 1 ในเอเชียใต้มีมูลค่าการค้ารวมประมาณ 12,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยไทยมีมูลค่าการส่งออกจำนวน 7,300 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงจำนวน 300 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากปีที่ผ่านมา สินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย ได้แก่ เคมีภัณฑ์ เม็ดพลาสติก อัญมณีและเครื่องประดับ ในขณะที่ไทยมีมูลค่าการนำเข้าจากอินเดียจำนวน 4,800 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมีสินค้านำเข้าที่สำคัญจากไทย ได้แก่ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ และเคมีภัณฑ์ ทั้งนี้ ไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้า จำนวน 2,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ดังนั้น ไทยจึงต้องผลักดันและส่งเสริมให้มูลค่าการค้าขยายตัวเพิ่มมากขึ้น

โอกาสของความร่วมมือด้านอุตสาหกรรม

ที่ผ่านมา ในมิติความสัมพันธ์ทางการค้า แม้ว่าไทยและอินเดียจะมีการจัดทำความตกลงการค้าเสรี Free Trade Area (FTA) ระหว่างกันจำนวนหลายฉบับ อย่างไรก็ตาม ความตกลงดังกล่าวยังมีระดับการเปิดตลาดที่ไม่สูงมากนัก อาทิ Early Harvest ความตกลงการค้าเสรีไทย - อินเดีย ที่มีจำนวนเพียง 83 รายการ และอาเซียน - อินเดีย ที่ระดับร้อยละ 88 โดยมีบางฉบับที่ค้างการเจรจา ได้แก่ BIMSTEC ในขณะที่บางฉบับ อินเดียขอลงมือออกจากความตกลง ได้แก่ RCEP ดังนั้น การสร้างทางเลือกในการกระชับความร่วมมือทางเศรษฐกิจของไทยกับอินเดียในกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย จึงเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ในการส่งเสริมความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมได้ โดยในส่วนของกระทรวงอุตสาหกรรม การพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมระหว่างไทยและอินเดียในภาพรวมเริ่มมีความชัดเจนมากขึ้น ในโอกาสที่นายกรัฐมนตรีของไทยและคณะรัฐมนตรีได้เดินทางไปเยือนอินเดียอย่างเป็นทางการเมื่อปี 2559 และฉลองครบรอบ 70 ปี แห่งความสัมพันธ์ทางการทูต จากนั้น ในช่วงระยะที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ฝ่ายอินเดียได้มีพัฒนาการในการสร้างความสัมพันธ์กับกระทรวงอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง ทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน โดยได้รับเชิญให้เข้าร่วมกิจกรรมด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่อินเดีย จัดขึ้นมาเป็นระยะ ๆ อาทิ การสัมมนาทางแสดงสินค้าและการประชุมในโอกาสต่าง ๆ ทั้งในระดับรัฐมนตรีและระดับหน่วยงาน จากทั้งส่วนกลางและมณฑลของอินเดีย โดยจากการศึกษาวิเคราะห์ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเกี่ยวกับโอกาสในการพัฒนาความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพระหว่างไทยและอินเดียพบว่าควรเป็นสินค้าที่มีความเกี่ยวเนื่องด้านการผลิตระหว่างกัน มากกว่าการแข่งขัน ได้แก่

1) ยางพารา โดยมีความจำเป็นต้องสร้างการตระหนักรู้ถึงคุณภาพของสินค้าไทยที่ผลิตได้ตามมาตรฐาน แม้ว่าจะมีราคาสูงกว่าประเทศอื่น

ผ่านการดำเนินกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เกี่ยวกับกระบวนการผลิตสินค้าของไทยตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ โดยสินค้าปลายน้ำประเภทผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปน่าจะมีความเป็นไปได้ในการพัฒนาความร่วมมือเป็นอันดับแรก

2) ชิ้นส่วนยานยนต์โดยเฉพาะรถจักรยานยนต์ เนื่องจากปัจจุบันมีนักลงทุนไทยเข้าไปลงทุนหรือร่วมลงทุนกับชาวอินเดีย โดยการตั้งฐานการผลิตรถจักรยานยนต์ในอินเดียเกือบทั้งห่วงโซาการผลิต อาทิ ยางล้อ อะไหล่ และเบาะ เป็นต้น ประกอบกับอินเดียเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่และเป็นศูนย์กลางการผลิตยานยนต์แห่งหนึ่งของโลก

3) เฟอร์นิเจอร์ ที่ผ่านมามีนักลงทุนไทยเข้าไปประกอบกิจการร่วมทุนกับอินเดียในการผลิตสินค้าเฟอร์นิเจอร์ เพื่อส่งออกไปยังตลาดในภูมิภาคตะวันออกกลาง โดยใช้วัตถุดิบบางส่วนจากประเทศไทย

ทั้งนี้ บทบาทของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในเวทีการประชุม Joint Trade Committee (JTC) ไทย - อินเดีย ได้มีการจัดทำข้อเสนอความเป็นไปได้ในการจัดทำความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมโดยการให้สิทธิพิเศษแบบเฉพาะกิจระหว่างไทย - อินเดีย โดยกำหนดเป็นโครงการพิเศษเฉพาะบางรายการสินค้าในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อส่งเสริมความร่วมมือในลักษณะหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ (Strategic Partnership) เพื่อขยายโอกาสความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุนของทั้งสองฝ่ายตามนโยบาย Make in India และนโยบายอุตสาหกรรม 4.0 รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมในรูปแบบคลัสเตอร์ของไทย ผ่านการจัดตั้งกลไกความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ โดยกระทรวงอุตสาหกรรมของไทย และ Ministry of Commerce and Industry ของอินเดีย ในรูปแบบการจัดตั้งคณะทำงานร่วม (Joint Working Group) เพื่อจัดทำความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมระหว่างไทยและอินเดีย เป็นรายโครงการ (Thailand - India Industrial Cooperation Scheme) เพื่อสร้างความร่วมมือให้เกิดการแลกเปลี่ยนและเชื่อมโยงการผลิตระหว่างเอกชน - เอกชนในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องร่วมกัน โดยมีภาครัฐให้การสนับสนุนและอำนวยความสะดวกเพื่อลดอุปสรรคทางการค้า โดยเฉพาะภาษีศุลกากรและการจำกัดปริมาณโควตาระหว่างกัน ตลอดจนกิจกรรมการถ่ายทอดเทคโนโลยี การแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญ และบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ในกระบวนการผลิตร่วมกัน

สุดท้ายนี้ ปัจจัยพื้นฐานที่ต้องคำนึงถึงต่อแนวทางการสร้างปฏิสัมพันธ์กับชาวอินเดียคือความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมและวิถีชีวิต ซึ่งเป็นผลมาจากการที่อินเดียมีพื้นที่กว้างใหญ่ มีประชากรจำนวนมาก รวมทั้งมีสังคมชั้นวรรณะที่หลากหลาย ดังนั้น ในการมีปฏิสัมพันธ์กับชาวอินเดีย โดยพื้นฐาน จึงจำเป็นต้องไม่สร้างความรู้สึกร่วมกันการแข่งขันกัน ดังกรณีที่มีมูลค่าการค้าของไทยที่เป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้ากับอินเดียมาโดยตลอด จึงส่งผลให้การเจรจาและทบทวนความตกลงการค้าเสรีฉบับต่าง ๆ ที่อินเดียและไทยเป็นสมาชิกอาจไม่มีความคืบหน้ามากนัก โดยสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมจะได้ผลักดันข้อเสนอความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมในเวทีคณะกรรมการร่วมทางการค้า รวมทั้งในเวทีประชุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อผลักดันความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมระหว่างไทย - อินเดีย ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่เป็นรูปธรรม เพื่อสะท้อนต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ในการเป็นองค์กรชั้นนำการพัฒนาประเทศสู่ความยั่งยืนต่อไป

จัดทำโดย :

นางสาวสุจิรา หาญสวัสดิ์

แหล่งข้อมูลอ้างอิง :

การดำเนินงานด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ
สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายทองชัย ชวลิตพิเชฐ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม นำทีมผู้บริหาร และข้าราชการ สศอ. ประกาศเจตนารมณ์ “เจตจำนงสุจริตในการบริหารงาน” และร่วมกิจกรรม “รวมพลัง สศอ. โปร่งใส ไร้ทุจริต” เพื่อเป็นการแสดงพลังความมุ่งมั่นและเสริมสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้มีทัศนคติ ค่านิยม ในการปฏิบัติงานอย่างซื่อสัตย์สุจริต วันที่ 15 มิถุนายน 2563 ณ อาคารสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายณัฐพล ณ์ภูธรสมบุรณ์ หัวหน้าผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม พร้อมด้วยคณะผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม เข้าตรวจราชการ แนะนำ ติดตามผลการปฏิบัติราชการ และปรึกษาหารือแนวทาง ปัญหาอุปสรรค ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ประจำปีงบประมาณ 2563 โดยมีนายทองชัย ชวลิตพิเชฐ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม พร้อมด้วยผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ สศอ. ให้การต้อนรับ วันที่ 24 มิถุนายน 2563 ณ อาคารสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

นายอิทธิชัย ยศศรี รองผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม แถลงข่าวดัชนีอุตสาหกรรมประจำเดือนพฤษภาคม ปี 2563 วันที่ 29 มิถุนายน 2563 ณ อาคารสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

จับรื้อแล้ว แต่เรอไม่รื้อ

นายขวามีหนังสือถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลถนนขาดขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับหนังสือที่แจ้งคำสั่งให้นางสาวแหวรื้อถอนและขนย้ายสิ่งปลูกสร้าง ส่วนที่บุกรุกที่ชายตลิ่งคลองวัดไทร พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นผลงานที่ตนเองไปร้องเรียนไว้ แต่องค์การบริหารส่วนตำบลถนนขาด มีคำสั่งท้ายหนังสือคำขอปฏิเสธว่าการดำเนินการทางศาลในเรื่องนี้ เป็นเรื่องระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลถนนขาดกับนางสาวแหวและอยู่ระหว่างการพิจารณาของจังหวัดนายขวามีหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

ในการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัย ฯ องค์การบริหารส่วนตำบลถนนขาด ส่งข้อมูลไปประกอบการพิจารณา และชี้แจงว่าหลังจากที่นายขวามีหนังสือร้องเรียนเรื่องการปลูกสร้างบ้านของนางสาวแหว ว่าบุกรุกที่ดินสาธารณะประโยชน์ต่อศูนย์ดำรงธรรมซึ่งศูนย์ดำรงธรรมแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบลถนนขาดประสานสำนักงานที่ดิน ไปรังวัดสอบเขต พบว่าบ้านของนางสาวแหว ทั้งหลังอยู่ในแนวเขตคลองและบางส่วนของบ้านนายขวาก็รุกล้ำในเขตคลองเหมือนกัน จึงแจ้งให้ทั้งคู่อถอน นายขวาก็ได้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างบางส่วนออกแต่ไม่หมดแต่นางสาวแหวไม่ทำอะไรเลยจึงแจ้งให้ทั้งสองฝ่ายรื้อถอนให้เสร็จภายใน 60 วัน ซึ่งทั้งสองคนยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อมานายขวามขอสำเนาผลการดำเนินการและเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ทางศาลต่อไป องค์การบริหารส่วนตำบลถนนขาดเห็นว่าการฟ้องคดีเรื่องนี้เป็นหน้าที่ของนายอำเภอร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ใช่หน้าที่ของนายขวามีจึงไม่อนุญาตให้ถ่ายเอกสาร

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารพิจารณาเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามคำขอเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่านายขวามีเป็นผู้ร้องเรียน จึงสมควรได้รับทราบผลการดำเนินการ และข้อมูลข่าวสารนี้เป็นข้อมูลข่าวสาร การปฏิบัติราชการปกติของหน่วยงานของรัฐ ที่ออกคำสั่งตามหน้าที่ให้เอกชนปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย ไม่มีข้อความที่เข้าลักษณะ ตามมาตรา 15 ที่จะปฏิเสธได้ จึงวินิจฉัยให้องค์การบริหารส่วนตำบลถนนขาดเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอพร้อมรับรองสำเนาถูกต้องให้นายขวามีอย่างไรก็ตามคูกรณีทั้งสองผิดกันตั้งแต่แรกแล้วครับ แต่ถ้าไม่รู้เพราะอยู่มานานก็แล้วไป จึงควรคืนพื้นที่ให้ส่วนรวม

มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540
หาหรือไปได้ ที่สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
0 2283 4678

“เปิดเพยเป็นหลัก ปกปิดเป็นข้อยกเว้น”